
VALTAKUNNANDUUMA JA SOSIALIDEMOKRATIAN TAKTIikka⁵⁵

Te olette kai kuulleet talonpoikain vapauttamisesta. Se oli aikaa, jolloin hallitus sai kaksinkertaisen iskun: ulkoapäin — tappion Krimillä, sisältäpäin — talonpoikaisliikkeen. Siksipä hallitus, jota hutkittiin kahdelta puolelta, oli pakotettu myöntymään ja alkoi puhua talonpoikain vapauttamisesta: „Meidän täytyy itse ylhäältäpäin vapauttaa talonpojat, sillä muuten kansa nousee kapinaan ja omin käsin hankkii vapautuksen alhaaltapäin“. Me tiedämme, minkälainen „vapautus ylhäältäpäin“ se oli... Ja kun silloin kansa antoi pettää itseään, kun hallituksen onnistui toteuttaa farisealaiset suunnitelmansa, kun se reformien avulla lujitti asemaansa ja siten lykkäsi tuonnemaksi kansan voittoa, niin se merkitsee muun muassa, että kansa ei silloin vielä ollut valmistautunut ja sitä voitiin helposti pettää.

Samanlainen historia toistuu Venäjän elämässä nytkin. Kuten tunnettua, nytkin hallitus saa samanlaisen kaksinkertaisen iskun: ulkoapäin — tappion Mandshuriassa, sisältäpäin — kansanvallankumouksen. Kuten tunnettua, hallitus, jota hutkitaan kahdelta puolelta, on

pakoitettu myöntymään vieläkin kerran ja samoin kuin silloinkin puhuu „reformeista ylhäältäpäin“: „Meidän täytyy antaa ylhäältäpäin kansalle Valtakunnanduuma, sillä muuten kansa nousee kapinaan ja kutsuu itse koolle alhaaltapäin Perustavan kokouksen“. Kutsumalla koolle Duuman he tahtovat näinollen tukahduttaa kansanvallankumouksen aivan samalla tavoin kuin he jo kerran tukahduttivat suuren talonpoikaisliikkeen „vapauttamalla talonpojat“.

Tästä juontuu meidän tehtävämme — on kaikella päättäväisyydellä tehtävä tyhjäksi taantumuksen suunnitelmat, lakaistava pois Valtakunnanduuma ja siten raivattava tie kansanvallankumoukselle.

Mutta mikä on Duuma, keitä siihen kuuluu?

Duuma on tynkäparlamentti. Vain sanoissa sillä tulee olemaan ratkaiseva äänioikeus, mutta todellisuudessa sillä tulee olemaan ainoastaan neuvotteleva äänioikeus, sillä sen yläpuolella tulee olemaan sensoreina yläkamari ja hampaisiin asti aseistettu hallitus. Manifestissa sanotaan suoraan, ettei ainoatakaan Duuman päätöstä voida panna täytäntöön, elleivät sitä hyväksy yläkamari ja tsaari.

Duuma ei ole kansanparlamentti, vaan se on kansan vihollisten parlamentti, sillä Duuman vaalit eivät tule olemaan yleiset, yhtäläiset, välittömät eivätkä salaiset. Työläisille annetut mitättömät äänioikeudet ovat vain paperilla. 98 valitsijamiehestä, joiden tulee valita edustajat Duumaan Tiflisiin läänistä, vain kaksi voi olla työläisten valitsijamiestä, muiden 96 valitsijamiehen tulee kuulua toisiin luokkiin — niin sanoo manifesti. 32 valitsijamiehestä, joiden tulee lähettää edustajat Duumaan Batumin ja Suhumin vaali-

piiristä, vain yksi voi olla työläisten valitsijamies, muiden 31 valitsijamiehen on oltava toisten luokkien valitsijamiehiä—niin sanoo manifesti. Samaa on sanottava muistakin lääneistä. Ilman muuta on selvää, että edustajiksi tulee vain muiden luokkien edustajia. **Ei ainoatakaan työläisten edustajaa, ei ainoatakaan ääntä työläisille—sellaisille perusteille rakentuu Duuma.** Kun tähän kaikkeen vielä lisätään sotatilanne, kun otetaan huomioon sanan-, paino-, kokoontumis- ja yhdistymisvapauden kielto, niin on itsestään selvää, millaista väkeä kerääntyy tsaarin Duumaan...

Sanomattakin on selvää, että sitä suuremmalla päättäväisyydellä meidän on pyrittävä lakaisemaan pois tuo Duuma ja nostamaan vallankumouksen lippu.

Miten me voimme lakaista pois Duuman: osallistumalla vaaleihin vaiko boikottoimalla vaaleja—siitä on nyt kysymys.

Eräät sanovat: meidän on välttämättä osallistuttava vaaleihin sotkeaksemme taantumuksen laskemiin verkkoihin itsensä taantumuksen ja murtaaksemme siten lopullisesti Valtakunnanduuman.

Toiset vastaavat heille: osallistumalla vaaleihin te tahtomattanne autatte taantumusta Duuman perustamisessa ja siten takerrutte itse molemmista jaloistanne taantumuksen laskemiin verkkoihin. Ja se merkitsee, että ensin te yhdessä taantumuksen kanssa perustatte tsaarin Duuman, mutta sitten elämän painostuksesta yritätte hävittää itse perustamaanne Duumaa, mikä ei sovi yhteen politiikkamme periaatteellisuuden vaatimusten kanssa. Joko tahi: joko teidän on kieltäydyttävä osallistumasta vaaleihin ja käytävä

murtamaan Duumaa tahi kieltäydyttävä tuosta Duuman murtamisesta ja käytävä vaaleihin siinä mielessä, ettette sitten joutuisi hävittämään sitä, minkä olette itse perustaneet.

On selvää, että ainoa oikea tie on aktiivinen boikotti, jonka avulla me eristämme taantumuksen kanssa, järjestämme Duuman murtamisen ja siten riisitämme tuolta tynkäparlamentilta kaiken maaperän.

Niin ajattelevat boikotin kannattajat.

Kuka heistä on oikeassa?

Todelliselle sosialidemokraattiselle taktiikalle on välttämätöntä kaksi ehtoa: ensimmäinen on se, ettei se saa olla ristiriidassa yhteiskuntaelämän kulun kanssa, ja toinen se, että sen on nostatettava joukkojen vallankumouksellista henkeä yhä korkeammalle.

Vaaleihin osallistumistaktiikka on ristiriidassa yhteiskuntaelämän kulun kanssa, sillä elämä horjuttaa Duuman tukipylväitä, mutta vaaleihin osallistuminen lujittaa sen tukipylväitä ja on siten ristiriidassa elämän kanssa.

Sitävastoin boikottitaktiikka johtuu aivan itsestään vallankumouksen kulusta, sillä yhdessä vallankumouksen kanssa se ihan alusta lähtien saattaa poliisi-Duuman huonoon valoon ja horjuttaa sen tukipylväitä.

Vaaleihin osallistumistaktiikka heikentää kansan vallankumouksellista henkeä, sillä osallistumisen kannattajat kutsuvat kansaa poliisivaaleihin eikä vallankumouksellisiin tekoihin, he näkevät pelastuksen äänestyslipuissa eivätkä kansan liikkeellelähdessä. Ja poliisivaalit synnyttävät kansassa petollisen käsityksen Valtakunnanduumasta, herättävät siinä pettäviä toiveita ja pakostakin saattavat sen ajattelemaan:

Duuma ei nähtävästi ole niinkään huono, muuten eivät sosialidemokraatit neuvoisi meitä osallistumaan siihen, ehkä meille onni hymyilee ja Duuma koituu meille hyödyksi.

Mutta boikottitaktiikka ei kylvä minkäänlaisia pettäviä toiveita Duumaan nähden, vaan sanoo suoraan ja selvästi, että ainoa pelastus on kansan voitokkaassa esiintymisessä, että kansan vapautus voidaan toteuttaa vain kansan omin käsin, ja koska Duuma on haittana tälle, on nyt heti käytävä sitä syrjäyttämään. Tässä kansa perustaa laskelmansa vain itseensä ja heti alusta alkaen ottaa vihamielisen kannan Duumaan pitäen sitä taantumuksen linnakkeena, ja tämä tulee yhä enemmän nostattamaan sen vallankumouksellista henkeä valmistellen maaperää yleiselle voitokkaalle esiintymiselle.

Vallankumouksellisen taktiikan tulee olla selvän, täsmällisen ja määritellyn, ja boikottitaktiikalla ovatkin juuri nämä ominaisuudet.

Sanotaan: yksistään sanallinen agitatio ei riitä, joukot on saatava tosiasioiden avulla vakuuttuneiksi Duuman kelvottomuudesta ja siten edistettävä Duuman murtamista, ja kaikkea tätä varten on tarpeen vaaleihin osallistuminen eikä aktiivinen boikotti.

Me vastaamme siihen. Sanomattakin on selvää, että tosiasioihin perustuvalla agitatiolla on paljon suurempi merkitys kuin sanallisella selityksellä. Juuri sen vuoksi me menemme **kansan** vaalikokouksiin osoittaaksemme kansalle silminnähtävästi **taistelussa** muita puolueita vastaan, **yhteentörmäyksissä** niitä vastaan taantumuksen ja porvariston valapattoisuuden sekä siten „agitoidaksemme tosiasiaain avulla“ valitsijoita.

Ja elleivät toverit tyydy tähän, jos he tähän kaikkeen lisäävät vielä osallistumisen vaaleihin, niin täytyy huomauttaa, että vaalit sinänsä — äänestyslippujen antaminen tai antamatta jättäminen — eivät lisää hituistakaan enempää „tosiasioihin perustuvaan“ kuin „sanalliseenkaan“ agitatioon. Mutta vahinko siitä on suuri, sillä osallistumisen kannattajat tahtomattaankin hyväksyvät tällaisella „tosiasioihin perustuvalla agitatiolla“ Duuman olemassaolon ja siten lujittavat maaperää sen alla. Millä sitten toverit tahtovat korvata tämän valtavan vahingon? Äänestyslippujen vaaliurna laskemisellako? Siitä ei kannata edes puhuakaan.

Toisaalta „tosiasioihin perustuvalla agitatiolla“ on myös oltava rajansa. Kun Gapon risteineen ja pyhäinkuvineen marssi Pietarin työläisten etunenässä, niin hän myöskin sanoi: kansa, nähkääs, uskoo tsaarin hyvyyteen, se ei ole vielä tullut vakuuttuneeksi virkavalan rikollisuudesta, ja meidän on vietävä se tsaarin palatsille. Gapon tietysti erehtyi. Hänen taktiikkansa oli vahingollista taktiikkaa, minkä todisti tammikuun 9 päivä. Ja tämä merkitsee, että meidän on pysyttävä mahdollisimman kaukana gaponilaisesta taktiikasta. Boikottitaktiikka onkin ainoata taktiikkaa, joka perinpohjin hylkää Gaponin kujeet.

Sanotaan: boikotti irtaannuttaa kansanjoukot niiden etujoukosta, sillä boikotin aikana teitä seuraa ainoastaan etujoukko, kun taas kansanjoukot jäävät taantumuksellisten ja liberaalien mukaan, jotka saavat ne vedetyksi omalle puolelleen.

Me sanomme tähän, että siellä, missä sellainen ilmiö havaitaan, siellä nähtävästi kansanjoukot ovat

myötämielisiä muille puolueille eivätkä kuitenkaan valitse sosialidemokraatteja valtuutetuiksi, osallistuimemepa me vaaleihin miten tarmokkaasti tahansa. Eiväthän vaalit sinänsä voi vallankumouksellistaa joukkoja! Mitä taas tulee vaaliagitatioon, niin sitä harjoittaa kumpikin puoli sillä erotuksella, että boikotin kannattajat harjoittavat leppymättömämpää ja päättäväisempää agitatiota Duumaa vastaan kuin vaaleihin osallistumisen kannattajat, sillä Duuman räikeä arvostelu voi saattaa joukot luopumaan vaaleista, mutta se ei kuulu vaaleihin osallistumisen kannattajain suunnitelmiin. Jos tämä agitatio tehoaa, niin kansa liittyy lujasti sosialidemokraattien ympärille, ja kun he kutsuvat Duuman boikottiin, kansa seuraa viipymättä heitä, ja taantumukselliset jäävät yksin kuuluisine huligaaneineen. Jos taas agitatio „ei tehoa“, silloin eivät vaalit aiheuta mitään muuta kuin vahinkoa, sillä Duumaan osallistumisen taktiikalla me olemme pakoitettuja hyväksymään taantumuksellisten toiminnan. Kuten näette, boikotti on paras keino kansan liittämiseksi lujasti sosialidemokratian ympärille, tietenkin siellä, missä tällainen luja yhteenliittyminen on mahdollista, mutta siellä, missä se on mahdotonta, vaalit eivät aiheuta mitään muuta kuin vahinkoa.

Sen lisäksi Duumaan osallistumisen taktiikka sumentaa kansan vallankumouksellista valveutuneisuutta. Asianlaita on niin, että kaikki taantumukselliset ja liberaaliset puolueet osallistuvat vaaleihin. Millainen ero on niiden ja vallankumouksellisten välillä — siihen kysymykseen ei osallistumistaktiikka anna joukoille suoraa vastausta. Joukot saattavat helposti sekoittaa epävallankumoukselliset kadetit vallan-

kumouksellisiin sosialidemokraatteihin. Sitävastoin boikottitaktiikka vetää jyrkän rajan vallankumouksellisten ja epävallankumouksellisten välille, jotka tahtovat Duuman avulla pelastaa vanhan valtakomennon perustukset. Ja tämän rajan vetämisellä on suuri merkitys kansan vallankumoukselliselle valistamiselle.

Ja lopuksi meille sanotaan, että me muka vaalien avulla muodostamme työväenedustajien Neuvostoja ja siten liitämme organisatorisesti yhteen vallankumouksellisia joukkoja.

Me vastaamme tähän, että nykyisissä olosuhteissa, kun vieläpä kaikkein maltillisimpienkin kokouksien osanottajia vangitaan, työväenedustajain Neuvostojen toiminta on aivan mahdotonta ja siis tuollaisen tehtävän asettaminen on itsepetosta.

Osallistumistaktiikka on siis pakostakin omiaan lujittamaan tsaarin Duumaa, heikentämään joukkojen vallankumouksellista henkeä, sumentamaan kansan vallankumouksellista valveutuneisuutta, eikä se pysty luomaan minkäänlaisia vallankumouksellisia järjestöjä, on ristiriidassa yhteiskunnallisen elämän kehityksen kanssa ja sellaisena sosialidemokratian on se hylättävä.

Boikottitaktiikka — siihen suuntaan kulkee nyt vallankumouksen kehitys. Tähän samaan suuntaan on myöskin sosialidemokratian kuljettava.

*Sanomalehti „Gantšadi“ („Koitto“) № 3,
maaliskuun 8 pnä 1906*

Allekirjoitus: I. B e s o s h v i l i

Käännetty gruusian kielestä